

Blogheata - ISLANDA 2012 (Partea II)

Bye-bye Keflavik, in directia Reykjavik capitala, care e la un pas de aeroportul international. Acum ne oprim aici numai sa schimbam bani, sa cumparam o harta si sa ne aprovizionam cu un carton de alimente pentru cazuri de urgenta. Vom vizita orasul cand revenim, dupa completarea circuitului. La supermarket - prima intalnire cu preturile islandeze. Incantat de cunostinta? N-as crede!

Cu zecile de mii de coroane in buzunar si cu somonul afumat in bagaj, luam drumul spre Parcul National Þingvellir. Harta e buna si soselele sunt marcate bine, dar daca deja avem GPS la un chilipir de 3 Euro pe zi, sa nu ne folosim de el? ("Nu" - ar fi raspunsul aproape exact!). Garmin-ul (GPS-ul) „nostru”, e „made in USA” si e programat pentru o multime de limbi, dar nu si pentru cea locala. Faptul acesta nu a fost prevazut de Rasmus Rask, lingvistul danez care in secolul 19 a creat alfabetul islandez modern, adaugand alfabetului latin caracterele "eth" **Ð ð** si "thorn" **Þ þ**, ambele fiind azi considerate specific islandeze. Hai sa te vad acum ca pui "Þingvellir" intr-un GPS fara "thorn"! Si asta in prima juma' de ora de turism in Islanda! Ulterior am reusit sa "inventam" cateva metode pentru a ocoli problema dar nu am intentia sa-mi plictisesc cititorii (cititorul?) cu detaliile.

Parcul in sine e mult mai interesant decat complicatul lui nume. Un fel de penthouse construit din materiale vulcanice peste structura subterana a frontului de intalnire a placilor tectonice, cea euroasiatica cu cea americana. Citind aprioric asemenea explicatii, ma intrebam daca „noi” stim intr-adevar ce se ascunde adanc, sub kilometri de apa si lava, in litosfera. Parcam masina si facem cativa pasi pana la Fisura Almannagja. Coboram cateva trepte si mergem de-a lungul fisurii. E cea mai mare si importanta fisura din Þingvellir. Deodata totul e clar,

vezi cu ochii tai coaja de Europa la Est si Peretele inalt si mai dur, mai scund si intre ele latimea dela cativa zeci de metri. competitie cu societatea si-a aici propriile ei fisura, la o mica

ca esti pe o pamant intre America la Vest. american, mai cel european mai rotunjit, fisurii variaza metri la cativa In directa natura, insemnat si ea contraste. In distanta una de

alta sunt marcate locul primului Parlament Islandez (care incepand din anul 930 a functionat la acest loc timp de 9 secole) si lacul Drekkingsarhylur, o balta

neînsemnata dar în care, până în secolul 18, femeii acuzate de adulter și alte prostii erau legate în saci și executate prin înecare. Aproape de ieșirea nordică, râul Oxara se varsă în fisura formând o mică cascadă, ca un prolog al 'spe miilor de cascade care ne așteaptă pe parcurs.

Convinsi suta la suta de chestia cu fisura, plăci tectonice și litosferă, dar și cu chestia cum că călătorului îi sâde bine cu drumul, am luat-o spre Laugarvatn, un fel de satuleț în care, după programul original, se poate vizita un spa simpatic, așezat pe malul lacului local. Termenul „simpatic” nu a fost destul pentru Izso că să-și ridice piciorul drept de pe pedala acceleratorului și s-o pună pe cea de frână așa că prin Laugarvatn am trecut de parcă nici n-am fost pe acolo. Timp câștigat pentru următoarele puncte pe ordinea de zi, proxima fiind vestită regiune de izbucuri Geysir, care e și sursă numelui generic al fenomenului. În centrul regiunii, ca un fel de „Old faithful”, fierbe, fumegă și din când în când erupe Geysir. Nu l-am cronometrat dar dacă spun că odată la zece, cincisprezece minute, nu gresesc mult. Împrejur, două cercuri concentrice, primul, de spectatori, fiecare cu un smartphone tîntit spre baltoacă fierbîntă, gata să prînda spritzul la punctul culminant. Al doilea, mai modest și nebagat în seamă, de geizere mai mici, dar de care te poți apropia, aproape că poți să le atingi. Nu încerca geizerul cu degetul, e fierbîntă într-adevăr.

De aici, la Gullfoss, „cascada de aur” pe râul Hvita. Singura alternativă posibilă ar fi ca vîi de acolo. Una din cele mai impresionante cascade din Island, și cred că le-am văzut pe toate. Irit nu ar fi renunțat la vreună, atât timp cât ochii mai sînt deschiși și picioarele mai execută comenzile creierului.

Gullfoss, marele favorit al vizitatorilor, cade un total de 32 de metri în, de fapt, două cascade aranjate în tandem, într-un canion lung de doi kilometri și adînc de vreo 70 de metri. Debitul de apă e gigantic, traseul face schimbări abrupte de direcție exact în locurile cele mai dramatice și zgomotul e infernal. Mai târziu în sejurul islandez, când am început să împart superlative proprii cascadelor islandeze, Gullfoss a primit onoarea de a fi cel mai nervos. De ce? Pentru că e nervos. Du-te să-l vezi, sper că vei fi de acord cu mine.

Nu e de mirare, deci, ca dupa Gullfoss fortissimo, programul zilei ne-a oferit ca un adagio craterul Kerið. Un albastru reflectand 50 de metrii de adancime, creat acum 3000 de ani. Calm, retras, aproape ascuns, auzi linistea daca tu nu o deranjezi. Nu ai ce explora sau face. Stai sus pe creasta, golesti urechile si umpli ochii.

Chiar si Irit a stat nemiscata, fermecata, in loc sa faca turul craterului. Asta nu i se intampla in fiecare zi.

Inca e lumina, dar ora e tarzie. Mergem sa cautam cazarea, rezervata in valea Fljotshlid, itinerarul zice: un cottage in Smaratun. Pentru Smaratunul asta am cumparat cea mai buna harta ce am gasit in Reykjavik. In zadar. Nu e. A nimerit orbul Braila, vom nimeri noi Smaratun. Allegro ma non troppo.

Va urma

Miki Raviv (Wächter, intr-o alta viata)

Foto: Galy Raviv

Partea I

http://www.bjt2006.org/MR_blogheata_3812.pdf